

1

„Musíte nosit takovouhle věc zrovna sem, a zrovna teď?“ vyštěkla a prudce se otočila, aby se na mě podívala pichlavými očima s řasami jako pavoučí nohy, z nichž kapal čistý jed, a to přesně v okamžiku, kdy se otevřely dveře metra a všichni na nástupišti *Notting Hill Gate* se náhle začali hrnout kupředu. „Zatracená bezohlednost!“ Myslím, že tam někde zaznělo i neslušné slovo, ale nezachytila jsem ho.

Zaražená její agresivitou jsem jen zamumlala chvatné „Promiňte!“ a ona mi věnovala další rozzuřený pohled.

Tentokrát můj omluvný úsměv doprovodilo pokrčení ramen ve smyslu *Hele, paní, já taky musím do práce*. Cestování s pouzdrem na housle (ve skutečnosti je to viola, ale to pozná málokdo) z vás v dopravní špičce udělá naprosto nepopulárního člověka, a proto většinou dělám úplně všechno pro to, abych se mu vyhnula.

S vědomím, že se všechny oči upírají na mě a téměř v objetí ženy, která si stále ještě bručela cosi o skandálu, jsem si přitiskla pouzdro k hrudi ve snaze zabrat co nejméně místa. I když jsem na něm měla už skoro přimáčknutý nos, ona pořád ještě nesouhlasně syčela. Pak pohodila hlavou a řekla nahlas: „To je vrchol!“ A jak se tlačila dál, hrubě do mě vrazila, čímž mě odhodila na jedno ze železných madel. Pouzdro se od něj odrazilo přesně do mého obličeje a praštilo mě do lícní kosti, až mi vyhrkly slzy. Šok z bolesti a z toho, že ta

žena mohla něco takového udělat, mě na chvíli omráčil, a než bych něco řekla, stála jsem tam jako totální idiot.

Než jsem se stačila vzpamatovat, odešla, spolkl ji dav, kterým si prorazila cestu do vagonu. Tvář mi tepala bolestí, ale bylo příliš těžké manévrovat rukou a chránit si ji. Snažila jsem se spíš držet violu u sebe, abych ji dopravila tam, kam jsem sebe i ji tak zoufale potřebovala dostat. Zamrkala jsem a pevně zavřela oči, vědoma si toho, že někteří lidé viděli, co se stalo. Když jsem je zase otevřela, zachytila jsem pohled laskavých hnědých očí, které zněžněly soucitem. Ten muž pohybem rtů vyslovil: „Jste v pořádku?“

Polkla jsem a ucítila další příliv slz, náhle byl ten pocit dojemné bezbrannosti pro mě už nesnesitelný. Kývla jsem. *Nebudte tak strašně milý, prosím vás, ne tak strašně. Doopravdy mě rozpláčete.* Navzdory tomu všemu jsem se díky jeho srdečnému úsměvu a upřímné empatii cítila lépe, jediný spojenec v tom nepřátelském davu, kde se všichni tak zoufale snažili dostat do práce. Věnovala jsem mu vyčerpaný úsměv plný vděčnosti. Hezký muž. Rozhodně moc hezký muž. Ulítávám na hnědých očích. A vlastně i na úsměvu. Úsměv ti promění život. Nic nestojí a vylepší ti celý den. Tak jako se to zrovna stalo mně. Paní *Nasupená-Zmalovaná* by mi pravděpodobně přinesla den blbec.

Když se podíval jinam, pokradmu jsem si ho prohlédla. Vypadal jako byznysmen, upjatý, muž *od-devíti-do-pěti*, ale hezký – OK!, jako obrázek – a v tom elegantním obleku, s těmi vyleštěnými koženými polobotkami a s krátkým, uhlazeným sestřihem. Tohle je úplně jiná liga než já. Dneska ráno vypadám jako mafiánská holka, což se stává, když trávíte polovinu života tím, že taháte pouzdro s violou po Londýně. Moji vizáž dotvářelo dlouhé pohupující se mikádo, protože je snadné ho udržovat a hodí se k mým kaštanovým, lesknou-

cím se – *díky, Bože* – vlasům, a k tomu mám tu nejzářivější nebezpečně červenou rtěnku, protože moje vizážistka, kamarádka Tilly, mě k tomu přemluvila. Na sobě mám střídme černé šaty, protože později budu hrát.

Cestovat takhle brzy je příšerné, ale dirigent našeho představení později odpoledne odlétá do Rakouska, a proto nás svolal na ranní zkoušku.

Usměvavého muže jsem si podruhé všimla v řadě lidí, kteří přestupovali v *Holbornu*. Byl vpředu, o pár lidí přede mnou. Suverénně si vykračoval a davem proplouval s lehkostí žraloka, na rozdíl ode mě, která jsem se pohupovala jako kus vyplaveného dřeva, které se snaží nepotopit, a pokoušela jsem se pouzdro s violou držet u sebe.

A pak byl se mnou opět v tom samém výťahu na stanici metra *Covent Garden*. Když jsme vycházeli ven z metra, srovnal se mnou krok a šel vedle mě. „Jste v pořádku? Byla to docela rána.“ Podíval se na moji lícní kost a zašklebil se. „Promiňte, měl jsem té ženské něco říct, ale zjistil jsem, co se stalo, až když odešla. A vystoupila na *Bond Street*.“

„To je v pořádku,“ řekla jsem. „Ani já jsem neměla šanci cokoli říct.“ Po zbytek cesty jsem měla dost času naštvat se sama na sebe. Asi si myslel, že jsem tak trochu zakřiknutá.

Sáhla jsem si na tvář, lícní kost mě stále páčila a cítila jsem, že je trochu oteklá. Skvěle, je pondělí, devět hodin ráno, a já vypadám jako Quasimodo. Rozpaky se změnilly ve zlost. Nádherný chlap a já jako dojemná bábovka. Taková běžně nejsem.

„Myslím, že máme stejnou cestu,“ řekl, pohybem palce ukázal na moje pouzdro s nástrojem, což vzhledem k jeho vizáži vypadalo dost divně, a nechal mě jít přes turnikety jako první.

„Do opery?“ zeptala jsem se.

„Ano. Vypadáte jako hudebnice.“

Vyvalila jsem oči a zalapala po dechu. „Jak jste to poznal?“

Na okamžik jsem si myslela, že se nebude smát, ale pak přimhouřil oči a zaburácel hlubokým smíchem. „Jsem jasnovidec,“ řekl.

„Jasně, že jste.“

„Housle?“

„Takže až takový jasnovidec nejste. Je to viola.“

„A jsem odhalen. Jaký je mezi tím rozdíl?“

Zvedla jsem obočí. „Opravdu to chcete vědět?“

Přikývl, jeho úsměv byl teď tak trochu šibalský. Zakřehnila jsem se na něj taky. No, proč ne? Proč si nezaflirtovat s pohledným cizincem, dokonce i s velikánskou modřinou na tváři, zvláště když víte, že neexistuje absolutně žádná šance, že by po vás chtěl vaše telefonní číslo anebo vám rovnou navrhol, že si po práci zajdete na skleničku. Byl to ten druh muže, vedle kterého by se spíš vyjímal nějaká elegantní plavovláska. Nejsem žádný módní expert, ale jeho oblek podle všeho stál víc, než já dám za všechny svoje *malé černé* za celý rok.

„Viola je trošku větší než housle, struny má trochu silnější a...“ odmlčela jsem se a dodala zasněným tónem, protože jsem si nemohla pomoci, „...má úplně jiný tón. Hlubší a sytější.“

Pokračovali jsme v chůzi dlážděnou ulicí, bok po boku.

„Myslíte, že viola je něco víc?“ zeptal se s vědoucím úsměvem, když jsme došli k tlačenci lidí, nabalených proti divokému větru, který se zrovna dneska ráno rozpoutal.

„Vy jste opravdu jasnovidec,“ řekla jsem mu a periferním pohledem přejela ozdoby, které se tu v posledních dnech vynořily, i když do konce listopadu zbýval ještě týden. *Covent Garden* se vyšňořila v celé své vánoční nádheře, po celé piazzě stála spousta květináčů a velkých nádob, přetékaících šarla-

tovými vánočními hvězdami a věnci z jehličnanů, to všechno zpestřené maličkými světélky a navrch velkými zlatými mašlemi.

„Myslím, že už byste toho mohla nechat.“

Zasmála jsem se. „Podle všeho jsem předpojatá.“

„Hrajete už dlouho?“

„Skoro celý život.“

„Tak proč viola, a ne housle?“

Zasmála jsem se a na okamžik se odmlčela. „Většina lidí začíná hrou na housle, ale...“ ústa mi trošku cukla, „...já jsem k hraní na violu předurčena.“ Zvedla jsem obočí. „Cítíte teď nějaké jasnovidné vibrace?“

Zamračil se, předstíral, že se soustřeďuje, ale pak zavrtil hlavou. „Ne, jasnovidný přenos se asi zablokoval. Spadla síť.“

Ještě před tím, než jsem mohla odpovědět, nám vstoupila do cesty dívka patřící k jednomu z těch obchodů, v nichž vždycky hrají koledy. Držela ták s plněnými košíčky, které nás vábily vůní poctivého máslového těsta a ovocné náplně. Při pohledu na třpytící se cukr na vejcem potřeném těstě jsem se spontánně olízla.

„Košíček?“ nabídla nám.

Oba jsme se rázem zastavili, ve stejném okamžiku jsme dychtivě natáhli ruku po pečivu a naše prsty o sebe zavadily. Rozesmáli jsme se.

„Promiňte, miluju košíčky,“ řekla jsem a šťastně si povzdechla. Lahodná vůně symbolizovala to nejlepší z Vánoc.

„Já taky,“ řekl a zakousl se do těsta, čímž přitáhl můj zrak k jeho ústům. Così v jeho očích mi prozradilo, že si toho všiml.

Rychle jsem se tedy zakousla také, a zkrivila obličej bolestí.